

Veverka z vily

Napsala
Lenka Žaliová

Ilustrovala
Andrea Buchtová

Bylo, nebylo. Za devatero horami, devatero řekami a devatero lesy... Tak začíná většina pohádek. Naše pohádka, kterou vám budu vyprávět, opravdu existuje. Děje se právě teď a tady, v naší zahradě. Tak se pohodlně usad'te, pohádka začíná.

Uprostřed velkého města, kterému lidé říkají Brno, se nachází krásný starý dům jménem Vila Löw-Beer. Součástí je rozlehlá zahrada, ve které bydlí rodina Veverkových. Jsou to rezavé veverky, které tu žijí od nepaměti. Bydlí na velkém smrku, který obepíná rozrostlý zelený břečťan. Na první pohled by si nikdo nevšiml ruchu, kterým strom ožívá. Na nejvyšším patře smrku bydlí Veverčákovi. Jsou to nejstarší obyvatelé. Sousedé jim říkají prabábi a praděda. Hned pod nimi bydlí Veverkovi. Mají malou dcerku veverčici, která se jmenuje Věrka. Je to zdravě zvědavá veverka, která ráda objevuje svět a vše ji zajímá. Rodiče mají jen ji, a tak se o ni velmi bojí. Každý den slyší jen zákazy a rady: „Věrko, nechod' ke krmítku, když je tam člověk! Věrko, nebav se s tou kočkou! Věrko, nech ptáky na pokoji! Věrko, neběhej ven bez našeho vědomí!“ Samozřejmě veverku Věrku to nebaví. Myslí si své a všechny tyto rady porušuje.

Jaro se probouzelo. Stromy pouštěly z větví pupeny, ze kterých budou květy a v létě plody. Sluníčko svými paprsky pomáhalo celé přírodě k jarnímu probouzení. Věrka se protáhla na postýlce. Na celou veverčí pusinku si zívla a protáhla drápký. Načechrala si ocásek a ouška přejela velkým kartáčem. Zvesela vyskočila a hnala se ke stolu do kuchyně. Panečku! Tam to vonělo. Maminka pražila vlašské ořechy, které jim do krmítka dával hodný člověk. Rodiče mu říkají „zahradník.“ Věrka zasedla k dřevěnému stolku na březovou židličku a těšila se na snídani. „Věrko! Vyčistila sis zoubky?“ zeptala se maminka. „Ááááchjoooo!“ odfrkla si veverka Věrka. „Když mě pak ty oříšky nechutnají, maminko,“ zkusila se ohradit. Pohled maminky mluvil za vše. Věrka se neochotně zvedla a zamířila do koupelny. Na smrkovou větvičku vytlačila šťávu z levandule a neochotně pohybovala sem a tam. Pohled jí sklouzl na zahradu. Věrka uviděla známou nepřítelkyni. Černou kočku. Jmenovala se Čertice a nic dobrého veverkám neudělala. Každý den číhá pod smrkem a čeká na jejich nepozornost. Snaží se, díky svým drápkům, vyšplhat na smrk a vloupat se jim domů. „Ale, ale. Teta kočka přišla,“ pomyslela si Věrka. Vykoukla z okna a vesele

zvolala: „Dobrý den, teto kočko!“ A usmála se od ucha k uchu. Černá kočka vztekle zaprskala a naježila srst i vousy: „Komu říkáš teto, ty zrzavá drobotino! Pro tebe jsem paní kočka!“ Kočka zamrskala ocáskem, sklopila uši, přivřela oči, až z nich měla malé škvírky. „Kdypak půjdeš ven? Zahradník už do krmítka donesl nové voňavé oříšky,“ úlisně se ptala Čertice. Veverka Věrka kočku moc dobře znala. Věděla, že na ni u krmítka bude číhat. „Já ven nesmím, teto. Musím mamince pomáhat doma,“ odvětila Věrka. Zavřela okno a šla se nasnídat.

chrrr
chrrr

„Kde je tatínek?“ zeptala se Věrka maminky s plnou pusou oříšků. „Nemluv s plnou pusou, Věrko,“ pokárala ji maminka. „Tatínek šel k prabábi se snídaní. Jak se vrátí, musí ještě zaběhnout na vedlejší zahradu. Prý tam začaly růst dobré houby. Musíme si začít dělat zásoby na zimu,“ odpověděla. „Zásoby na zimu?“ odfrkla Věrka. „Vždyť venku je teprve jaro. Do zimy daleko!“ nechápala. Maminka si povzdechla: „S tebou je jen samá potíže, veverko moje.“ A dál umývala nádobí. „Můžu jít na chvíli k fontáně?“ zeptala se Věrka. „Můžeš. Ale buď opatrná. Jak se objeví lidé, tak se schovej,“ odvětila maminka. Veverka mamince ani neodpověděla a jak velká voda vyběhla z domu. Mrštně vyskočila od dveří na větev. Zavrtěla ocáskem, vypnula ouška a jedním skokem přistála na voňavé travičce, která rostla pod smrkem. Přikrčila se a rozhlédla se po celé zahradě. Tetu kočku nikde neviděla. Nikde žádní lidé. Mrštně si to zamířila k nejoblíbenějšímu místu v zahradě. Je to fontána. Pokaždé se těší, až vyskočí na kamenný okraj, a obíhá kolečka, dokud se jí úplně nezamotá hlava. Věrka právě obíhala páté

kolečko, když ji vyrušilo divné pípání, hudrování a vrkání. Seskočila na trávník, přikrčila se k zemi a černými očky pozorně sledovala, odkud zvuky vychází. Zvedla hlavinku a na střeše vily viděla nové obyvatele zahrady. Byl to párek holubů. Mrštnými skoky se vyhoupla na keř. Drápky se zachytila zdi a vyšplhala přímo k nim. „Jééé... Dobrý den. Jmenuji se Věrka. Vy jste tu noví?“ vyhrkla dychtivě. „Zdravím tě, Věrko, my jsme Holoubkovi. Už nás nebaví ruch města a od známých Hrdličkových jsme dostali tip na tuto krásnou, klidnou zahradu. Já jsem Emílie a toto je můj manžel Richard. Velice nás těší.“

Věrka utíkala radostně domů, aby rodičům řekla tu novinu, že mají nové sousedy. Vběhla jak velký vítr do kuchyně, kde na ni rodiče čekali s obědem. „Věrko! Kolikrát jsme ti s maminkou říkali, že se nemáš sama toulat po zahradě,“ pokáral ji tatínek. „Představte si! Máme nové sousedy. Jmenují se Holoubkovi. Vypadají moc fajn,“ vyhrkla Věrka. „To bude něco pro kočku. Třeba nám dá chvíli pokoj,“ řekla maminka.

„Kdepak, maminko. Jak znám Čertici, ta nedá pokoj ničemu. Je to kočka a těm je to dáno od matky přírody,“ odpověděl tatínek. „Musím jít nové sousedy pozdravit a na kočku je upozornit.“ „Jééé, tatííí, můžu jít s tebou?“ vykřikla Věrka. „Kdepak. Ty teď pomůžeš nakrájet houby na sušení, které jsem donesl,“ odpověděl tatínek a vydal se k Holoubkovým. Věrka se zamračila jak velký mrak před bouřkou, ale tatínka poslechla. Sedla si ke stolu a poslušně krájela houby. „Kde je ten tatínek tak dlouho?“ netrpělivě Věrka pobíhala od okna k oknu. „Věruško, prosím tě. Chvíli si sedni a něco mi třeba namaluj.“ „Maminko, vždyť víš, že mě malovat nebaví,“ odfrkla Věrka. „Já bych raději ven za tatínkem.“ „Jen na něho hezky počkej doma,“ odpověděla maminka. Po dlouhé chvíli se tatínek v pořádku vrátil domů. „Tatíí, tak nás ne- napínej. Co jsi o nich zjistil. A budou tu bydlet napořád? A jak se jim tu líbí? Pověděl jsi jim o kočce?“ zasypala veverka tatínka otázkami. Ten na ni byl zvyklý. Popořadě jí na všechny její otázky odpověděl. Dokonce jim prozradil novinu, že Holoubkovi čekají rodinu. I proto hledají klidné místo k bydlení.

Čas v zahradě plynul. Jaro bylo u konce a vládu nad přírodou přebíralo léto. Veverka Věrka seděla na větvi smrku a sledovala, jak se pan Richard stará o manželku. Z větviček, které nasbíral na zahradě, postavil krásné hnízdo a paní Emilka seděla na vajíčkách. Každou chvíli očekávali líhnutí dětiček. Věrka se nemohla dočkat. Jako každý den proběhla zahradu a posbírala nějaké červíčky a donesla je paní Holoubkové. Ta ji vždy radostně vítala. Jedině Věrka se na malou chvíli mohla podívat na vajíčka. „Jejda, teto Emilko. Jedno už se klu- be!“ radostně vykřikla. Paní Holoubková se pyšně zavrtěla v hnízdě. „Už přišel jejich čas,“ odpověděla spokojeně. Najednou byl na zahra- dě rozruch. Velká brána se otevřela a do zahrady vjelo veliké auto. Z něj vystoupilo spoustu lidí a začali za velkého hluku chystat různé věci. Celé se to veverce nezdálo. Copak jsou zač? A co tu chtějí? Přemýšlela. Najednou se celé hnízdo i s paní Emilkou zatřásl. Mohl za to jeden člověk, který o dům opřel velkou věc. Po ní začal stoupat přímo k nim. Věrka začala pobíhat okolo a křičela na lidi, ať jdou pryč. Ovšem pro ně to bylo jen pískání, vrčení a pištění. Naštěstí doletěl i pan Richard. Neváhal bránit děti a manželku a nalétal na člověka. Hlasitě začal hudrovat a vrkat. No to vám byl, děti, povyk. To si ani nedovedete představit.

Naštěstí doběhl i hodný pan zahradník. Vyšplhal se po divné věci opřené o dům, přímo k hnízdu. Věrka k němu přiběhla a křičela, co jí malé plíce umožnily. „Neboj, maličká. Vidím, že tu budeme mít nové obyvatele zahrady.“ Věrka mu sice nerozuměla, pro ni jeho hlas zněl jak hudrání. Ale jeho tón ji uklidnil. A jak to všechno dopadlo? Pan zahradník poslal lidi pryč. Holoubkovým se narodilo pět malých krásných holoubátek. Veverka Věrka byla tou nejlepší chůvou v zahradě. Pomáhala strejdovi Richardovi shánět potravu.

A co ještě veverka Věrka v zahradě naší krásné vily zažila? Je toho spousta, ale to si necháme do dalších příběhů.

**vrkú
vrkú**

